05/04/2021

Μνήμη του Αγίου Γεωργίου του Νεομάρτυρος

/ Βίοι Αγίων

Σήμερα, 5 Απριλίου, η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη των Μαρτύρων Κλαυδίου, Διοδώρου και Νικηφόρου, καθώς και του Νεομάρτυρος Γεωργίου του εν Εφέσω, ο οποίος ενώ βρισκόταν σε κατάσταση μέθης παρασύρθηκε στον Ισλαμισμό και αρνήθηκε την χριστιανική του πίστη. Όταν όμως συνειδητοποίησε την πράξη του απαρνήθηκε το Ισλάμ και κατέφυγε στη Σάμο.

Στο διάστημα της απουσίας του, οι Χριστιανοί της Εφέσου, έλαβαν άδεια να ανεγείρουν Ναό, οι μωαμεθανοί όμως τους διέβαλαν ότι στα θεμέλια του Ναού έκρυψαν το λείψανο του Γεωργίου, τον οποίον δήθεν σκότωσαν, διότι απαρνήθηκε τη χριστιανική πίστη.

Στο μεταξύ ο Γεώργιος συνελήφθη και οδηγήθηκε βίαια στην Έφεσο, διότι επέμενε να ομολογεί τη χριστιανική του πίστη. Με τη μεσολάβηση των δημογερόντων αφέθηκε ελεύθερος. Επειδή όμως στην Έφεσο συνεχίζονταν οι δυσκολίες για την ανέγερση του Ναού, ο Γεώργιος πήρε την απόφαση να επιστρέψει στην πατρίδα του μετανιωμένος και έχοντας συνείδηση ότι έτσι θα οδηγηθεί στο μαρτύριο. Παρουσιάστηκε λοιπόν μπροστά στον μωαμεθανό ιεροδικαστή και με θάρρος

ομολόγησε την πίστη του στο Χριστό.

Ο μωαμεθανός ιεροδικαστής, πότε με κολακείες και υποσχέσεις και πότε με εκβιασμούς και απειλές, προσπάθησε να τον μεταπείσει, αλλά μάταια. Ακολούθησαν σκληρά βασανιστήρια και τέλος ο αποκεφαλισμός του νεομάρτυρα Γεωργίου στις 5 Απριλίου 1801. Το ιερό λείψανό του το έθαψαν οι Χριστιανοί με τις αρμόζουσες τιμές στον τάφο του νεομάρτυρα Πολυδώρου του Κυπρίου, ο οποίος εορτάζει στις 2 Σεπτεμβρίου.

Αγαπητοί, με σύνεση ο πιστός αντιλαμβάνεται εμπειρικά τη διδασκαλία της Εκκλησίας μας περί της Διαπίστωσης και Διακήρυξης της Αγιότητας των Αγίων. Η εφετινή επέτειος των 200 ετών από την έναρξη της Ελληνικής Επαναστάσεως του 1821, φέρνει προς ωφέλεια τη σαφή διάκριση μεταξύ Νεομαρτύρων και Εθνομαρτύρων.

Γράφει για το θέμα των Νεομαρτύρων και Εθνομαρτύρων ένας σύγχρονος καθηγητής στο έργο του Διαπίστωση και Διακήρυξη της Αγιότητας των Αγίων: «Ὁ κίνδυνος εἶναι προφανής, διότι πολλοί νεομάρτυρες ἦταν ἕλληνες καί πολλοί ἐθνομάρτυρες ἦταν ὀρθόδοξοι κληρικοί καί μοναχοί. Ἕλληνες καί χριστιανοί ἦταν καί οἱ μέν καί οἱ δέ».

«Αὐτό πού διακρίνει τούς ἐθνομάρτυρες ἀπό τούς νεομάρτυρες ἦταν ἡ συνείδηση, τήν ὁποίαν εἶχαν γιά τόν ἔσχατο λόγο, πού τούς ὁδηγοῦσε στήν θυσία – μαρτύριο». Οι Εθνομάρτυρες, κληρικοί και λαϊκοί, «μαρτύρησαν – θυσιάστηκαν ἀγωνιζόμενοι γιά τήν ἀπελευθέρωση ἀπό τούς τούρκους καί γενικά ἕνεκα τοῦ μεγάλου τους ρόλου στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821, ἐνῶ φυσικά ἐνδιαφέρονταν καί γιά τήν πίστη τους. Θυσιάστηκαν δηλαδή ὡς φορεῖς τῆς ἑλληνικότητάς τους καί ἡ δύναμη πού τούς ὁδήγησε στήν θυσία ἐκπορευόταν κυρίως ἀπό τήν φιλοπατρία τους, ἀπό τήν ἑλληνικότητά τους. Ἔτσι ἔγιναν Ἐθνομάρτυρες».

«Διαφορετικά εἶναι τά πράγματα μέ τούς νεομάρτυρες. Αὐτό πού κίνησε τούς τούρκους νά θανατώσουν τούς Χριστιανούς ἦταν ἡ ἀφισίωσή τους στήν θρησκεία τους». Αυτό περιγράφεται και στο σημερινό συναξάρι του Νεομάρτυρος Γεωργίου, «προκλήθηκε καταπιεστικά ν’ ἀρνηθεῖ τήν πίστη του» ή σε άλλη περίπτωση Νεομάρτυρος «κήρυττε τό Εὐαγγέλιο». Ἡ δύναμη πού τούς θερμουργοῦσε ἐκπορευόταν ἀπό τήν πίστη στόν Χριστό, ἐνῶ φυσικά ἐνδιαφέρονταν καί γιά τήν ἑλληνικότητά τους. Ἔτσι ἔγιναν Νεομάρτυρες».

«Ἡ μεταξύ Νεομαρτύρων καί Ἐθνομαρτύρων σύγχυση, πού ὄντως εἶναι εὔκολη, πρέπει καί μπορεῖ ν’ ἀποφευχθεῖ μέ τήν προσεκτική διακρίβωση τοῦ κυρίως λόγου, γιά τόν ὁποῖο αὐτοί θυσιάστηκαν καί τῆς συνειδήσεως πού εἶχαν γιά τό μαρτύριό

τους. Προσοχή ἀπαιτεῖται καί στήν πρόκληση γιά ἀλλαξοπιστία, ἐξισλαμισμό, τό νά γίνουν οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί μωαμεθανοί στήν πίστη».

«Προκαλοῦνται πάντοτε νά ἐξομόσουν οἱ ὑποψήφιοι Νεομάρτυρες, ἀλλά συχνά προκαλούνται καί οἱ ὑποψήφιοι Ἐθνομάρτυρες. Οἱ πρῶτοι προκαλοῦνταν, διότι ἐνοχλοῦσε ἡ πίστη τους. Οἱ δεύτεροι προκαλοῦνταν, διότι ἐνοχλοῦσε ἡ πατριωτική δράση τους».

Η Αγία Τεσσαρακοστή μάς διδάσκει ότι η μετάνοια και η συγχωρητικότητα προϋποθέτουν την αρετή της ταπεινοφροσύνης. Αυτά είναι απαραίτητα εφόδια, για να ζει ο άνθρωπος τη μακαριότητα της Βασιλείας του Πανάγιου Τριαδικού Θεού, παρά τα όσα βέλη κι αν εκτοξεύει ο διάβολος, πασκίζοντας μάταια, να στενοχωρήσει την ψυχή του αγωνιστή Χριστιανού.

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου